

נוצות עגורים

יפן

לפני שנים רבות חי זוג זקנים בכפר רחוק. לא היו להם ילדים ועל כך הצטערו מאוד. יום חורפי אחד יצא הזקן ליער, אסף חבילה גדולה של זרדים להסקה, שם על גבו ויצא בדרך הביתה. פתאום בקרבה נשמעה קריאה עצובה. האיש הסתכל בכיוון זה וראה עגור שנפל למלכודת וקורא לעזרה.

"אך, ציפור מסכנה. חכי רגע, תכף אעזור לך!" ניגש הזקן ושחרר את הציפור. היא הניפה את כנפיה והתחילה לעוף. עפה ומקרקרת בשמחה. בערב ישבו הזקנים לארוחה כשנשמעה דפיקה בדלת.

"מי יכול להיות עכשיו, בשעה מאוחרת זו?" התפלאו. הזקן פתח את הדלת ושם עמדה נערה, מכוסה כולה בשלג.

"תעיתי ביער" אמרה
"ולצערי שלג יורד חזק,
אינני רואה איך ללכת."
"בואי, כנסי" אמרה הזקנה
"אנו שמחים לאורחים."
הזקן הוביל את הנערה ביד,
הושיב ליד התנור "שבי,
תתחממי ותאכלי אתנו."
אכלו שלושתם יחד. ראו
הזקנים, הנערה יפה
ונחמדה מאוד. התחילה
לעזור לזקנה בסידור שולחן,
שטיפת כלים, ואחר כך
אומרת "אולי, סבתא, אעסה
לך כתפיים, איישר את
גברך?"
"תודה לך, חביבתי. נכון,
הגב אצלי כפוף וכואב. ואיך
קוראים לך?"
"או-צ'ורו."

"או-צ'ורו, שם יפה" אמרה סבתא.
הנערה מצאה חן בעיני
זקנים. חבל היה להם
להיפרד ממנה. וכשלמחרת
התכוננה לדרך אמרו לה "אין
לנו ילדים, או-צ'ורו, תישארי
אצלנו."
"אשאר ברצון, ממילא אין לי
אף אחד בעולם.. ואם
תסכימו, עבור טוב לבכם
אוכל לארוג לכם בדים יפים.
רק דבר אחד אבקש - אל
תסתכלו בחדר שבו אארוג.
אני לא אוהבת שמסתכלים
עלי כשאני עובדת."
הנערה התחילה בעבודה.
מהחדר נשמע רק רעש הנול
"קיריקארה טוק-טוק-טוק"
כעבור יומיים הביאה או-צ'ורו
לזקנים גליל בד צבעוני ועליו

עגורים זהובים מתעופפים בשדה אדום.
"איזה יופי!" התפלאה הזקנה "ממש תענוג
לעיניים!" היא משמשה את הבד - רך כמו מוך, קל
כמו נוצה.
והזקן רק הביט על הנערה ואמר "נראה לי,
או-צ'ורו, שרזית. הלחיים שלך שקעו. בפעם שנייה
לא אסכים שתעבדי כל כך הרבה."
אחרי זמן מה נשמע קול בחוץ "הי, בעל הבית
בבית?"
זה היה הסוחר גונטה. הוא הלך בכפרים וקנה
בדים אצל האיכרים.
"אז מה, סבתא, אולי ארגת קצת בד למכירה?
בחורף את הרי אורגת, נכון?"
"יש לנו דבר טוב הפעם, אדון גונטה" עונה הזקנה
"הנה הבט, זו הבת שלנו או-צ'ורו ארגה" והיא
פרשה את הבד בפני הסוחר. העגורים הזהובים
נראו כמו חיים.
"הו, דוגמה יפה כזו עוד לא ראו בעיר הבירה. הבת
שלכם, כנראה, אומנית ממש!" וגונטה שם יד
לארנק והוציא חופן מטבעות זהב. הוא הבין מיד

שבחצר הנסיך יקנו את הבד בתמורה פי מאה גדולה.

"מטבעות זהב! ראו, זהב טהור!"

הזקנים לא האמינו לעיניהם. זו הפעם הראשונה בחיים שראו זהב.

"תודה לך, או-צ'ורו, תודה!" בלב חם הודו הזקנים לנערה "עכשיו נוכל לחיות טוב יותר. נכין לך בגדים חדשים לחג. שיתפלאו כולם איזו יפה הבת שלנו." הגיע אביב, שמש התחילה לחמם. כל יום באים ילדי הכפר לבית הזקנים.

"דודה או-צ'ורו, שחקי אתנו." הם מתאספים סביב או-צ'ורו והיא מספרת להם סיפורים על ציפורים וחיות שונות. טוב היה לילדים לשחק עם או-צ'ורו. והנה שוב הגיע גונטה לכפר. "שלום סבא! אולי נמצא אצלכם עוד בד כזה כמו בפעם האחרונה? תמכור לי כזה, אקנה ברצון."

"לא, אל תבקש. לבת שלי אסור לארוג. היא מתעייפת מאוד בעבודה. אני מפחד שתחלה." אבל גונטה דוחף לזקן בכוח ארנק שלם, מלא מטבעות זהב.

"אשלם הרבה יותר מאשר בפעם הקודמת. ואם לא תסכים, אתלונן עליך. אגרום לך צרות. הנסיך בעצמו אמר לי שהבד צריך להיות מוכן תוך שלושה ימים. ולא, אז יעניש אותך קשה." גונטה הלך והזקנים התחילו לדאוג "צרה, צרה צרורה! מה יהיה עכשיו אתנו. אבדנו לנו." או-צ'ורו שמעה אותם. "אל תדאגו, אל תפחדו. תוך שלושה ימים אכין בד יפה יותר מהקודם." היא נכנסה לחדר הנול וסגרה אחריה את הדלת. תוך זמן קצר

תראו אותו."

"לא, אי-אפשר להראות. או-צ'ורו סגרה את הדלת

היטב ואסור להיכנס כשהיא אורגת."

"הה! איזו שטויות! אני רואה שהבת שלכם

מפונקת. לא! לא אבקש יותר!" וגונטה דחף את

הזקנים ופרץ את הדלת.

"או! שם ע-ע-גור!" קרא בבהלה.

הזקנים נכנסו וראו - לפני נול עומדת ציפור גדולה.

היא פרשה את כנפיה, במקור מוציאה את המוך

הרך שלה ומכניסה אותו לבד. "קיריקארה

טוק-טוק-טוק! קיריקארה טוק-טוק-טוק."

מהר סגרו הזקנים את הדלת וגונטה ברח

במהירות, מבוהל מאוד.

למחרת באו ילדי הכפר. "או-צ'ורו, בואי אלינו,

שחקי אתנו, ספרי לנו סיפורים."

אך בחדר הנול שקט. נבהלו הזקנים, פתחו את

הדלת וראו - אין איש. על הרצפה מונח בד נהדר,

צבעוני, וסביב פזורות נוצות עגור.

התחילו הזקנים לקרוא לבת, חיפשו, חיפשו ולא

מצאו.

נשמע שוב קול האריגה "קיריקארה טוק-טוק-טוק,

קיריקארה טוק-טוק-טוק". עבר יום ועוד יום וגם

ביום השלישי נשמע הנול.

"או-צ'ורו, גמרי כבר, תתעייפי מדי!" פחדו הזקן

והזקנה. "את בוודאי מאוד עייפה!"

ואז נשמע שוב קולו של גונטה "נו, הבד מוכן?

בערב קראו להם ילדים מבחוץ "סבא, סבתא, בואו מהר!"

הזקנים יצאו, הסתכלו.. הנה העגור. אותו עגור! עף, מסתובב מעל הבתים. מתעופף בכבודות כזו.. "או-צ'ורו שלנו, או-צ'ורו!" בכו הזקנים. הם הבינו שהציפור, שרצתה להודות לזקן, הפכה לנערה. הם רק לא ידעו לשמור עליה.

"או-צ'ורו, חזרי אלינו, חזרי!" אך הכל לשווא. העגור נתן צעקת פרידה ונעלם בשמיים. הרבה זמן חיכו הזקן והזקנה, אך או-צ'ורו לא חזרה.

***

אומרים שבאחד האיים רחוקים ישנו אגם גדול. שם ראו דייגים עגור עם כנפיים מדולדלות. הוא הולך על חוף האגם וכל הזמן מביט בכוון שבו השאיר את זוג הזקנים.